

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

ŞÜKRÜ YILDIZ / TÜRKİYE

(Başvuru No. 4100/10)

KARAR

STRAZBURG

17 Mart 2015

İşbu karar Sözleşme'nin 44 § 2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecek olup bazı şekli değişikliklere tabi tutulabilir.

© T.C. Adalet Bakanlığı, 2015. Bu gayriresmi çeviri, Adalet Bakanlığı, Uluslararası Hukuk ve Dış İlişkiler Genel Müdürlüğü, İnsan Hakları Daire Başkanlığı tarafından yapılmış olup, Mahkeme'yi bağlamamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Adalet Bakanlığı, Uluslararası Hukuk ve Dış İlişkiler Genel Müdürlüğü, İnsan Hakları Daire Başkanlığına atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir.

Şükrü Yıldız/Türkiye davasında,

Başkan

András Sajó,

Yargıçlar

Işıl Karakaş,

Nebojša Vučinić,

Helen Keller,

Paul Lemmens,

Egidijus Kūris,

Robert Spano,

ve *Yazı İşleri Müdürü* Stanley Naismith'in katılımıyla oluşturulan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm), Daire olarak toplanarak, 17 Şubat 2015 tarihinde gerçekleştirilen müzakerelerin ardından, aşağıdaki kararı vermiştir:

USUL

1. Türkiye Cumhuriyeti aleyhine açılan (No. 4100/10) davanın temelinde, Türk vatandaşı olan Şükrü Yıldız'ın ("başvuran") 8 Ocak 2010 tarihinde İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına ilişkin Sözleşme'nin ("Sözleşme") 34. maddesi uyarınca yapmış olduğu başvuru bulunmaktadır.

. Başvuran, İstanbul barosuna bağlı Avukat M. Erbil tarafından temsil edilmiştir. Türk hükümeti ("Hükümet") kendi görevlisi tarafından temsil edilmiştir.

. Başvuran, yakalanması sırasında maruz kaldığı kötü muameleden şikâyet etmekte ve bu iddialara ilişkin yürütülen soruşturmanın etkin olmadığını savunmaktadır. Başvuran, Sözleşme'nin 3, 6 ve 13. maddelerini ileri sürmektedir.

. Başvuru, 8 Mart 2012 tarihinde, Hükümete tebliğ edilmiştir. Taraflar, 22 Ocak 2014 tarihinde, ek görüşlerini sunmaya davet edilmişlerdir.

OLAY

DAVANIN KOŞULLARI

. Başvuran, 1982 doğumludur ve Erzurum’da ikâmet etmektedir.

A. 10 Aralık 2000 Tarihli Olay

. Başvuran ve yanındaki diğer üç kişi, 10 Aralık 2000 tarihinde, “F” tipi cezaevlerini protesto etmek amacıyla duvarların üzerine sloganlar yazarken devriye polisleri tarafından fark edilmişlerdir. Bunun üzerine yaylım ateşi açılmıştır. Failler arasında bulunan S.C. merminin isabet etmesi sonucu kulağından yaralanmıştır. Bir diğer fail olan Ö.T., merminin başına isabet etmesi sonucu yaralanmış ancak olay yerinde hayatını kaybetmiştir. Başvuran ise yaylım ateşi sırasında bir polis tarafından açılan ateş sonucu başından hafifçe yaralanmıştır. Bununla birlikte, başvuran, yakalanmasının ardından, polis arabasına zorla bindirildiği sırada polisler tarafından başından tekmelendiğini ileri sürmektedir.

. Başvuranı yakalayan polisler, aynı gün, olay tutanağı düzenlemişlerdir. Bu belgede, polislerin duvarların üzerine yasadışı sloganlar yazarken yüzü maskeli dört kişilik bir grup fark ettikleri belirtilmiştir. On üç kişiden oluşan polisler ve bu polisler tarafından imzalanan yakalama tutanağının ilgili kısımları aşağıdaki şekildedir:

“(…) Denetlemek için duvarların üzerine yazan dört sanığın yanına yaklaştık — ilgililer üzerimize ateş etmeye başladılar - ateş etmeyi kesmeleri ve teslim olmalarını dile getirmemize rağmen ateş etmeye devam ettiler. Polis olduğumuzu belirterek uyarı ateşinde bulunduk ardından kimseyi hedef almaksızın ateş ettik. Bunun üzerine dört sanıktan biri ateş etmeye devam ederek kaçtı diğer iki sanık ise yerde yatıyordu bir diğeri ise bir arabanın arkasına saklandı. Akabinde yerde yatan iki sanığın yanına yaklaştık, sanıklardan biri cansız yatıyordu bir diğeri ise komşunun evinin

bahçesinde bulunan duvardan tırmanmaya çalışırken düşmüş. Sanıkları etkisiz hale getirdik. Üçüncü sanık silahını bıraktıktan sonra teslim oldu.

(...) İki kişi (...) yakalanmaları sırasında sloganlar attılar (...) ve polislerle karşı direndiler ;(...) bu kişiler güç kullanılarak zapt edildiler (...).

Olaylar sırasında başından ve bedenlerinin farklı bölgelerinden yaralanan S. Yıldız ve [S.C.] (...), , Taksim Hastanesine sevk edildiler (...)."

Öte yandan aynı tutanakta olay yerinde Star markalı tabancanın ve şarjörünün, birçok merminin ve mermi kovanının, üç berenin ve bir çift eldivenin bulunduğu ifade edilmektedir.

1. İlgili Sağlık Raporları

. Taksim Hastanesi tarafından 10 Aralık 2000 tarihinde düzenlenen rapora göre, başvuranın başında aşağıda belirtilen yaralar mevcut bulunmaktadır:

"(...) Sağ parietal bölgede 2 ve 3 santimetrelik dikili üç kesik, oksipital bölgede 2 santimetrelik dikili üç kesik. Hastanın nörolojik muayenesinde sağ temporoparietal bölgede çökme kırığı teşhis edilmektedir. (...)"

Raporda, belirtilen kesiklerin ve yaraların ateş açılması veya olası diğer şiddet eylemleri sonucunda kaynaklanıp kaynaklanmadığı beyan edilmemektedir.

. Başvuran, 18 Aralık 2000 tarihinde kadar Hastanede yatmıştır. Başvuranın, 11 Aralık 2000 tarihinde sağ temporoparietal bölgede çökme kırığı nedeniyle cerahi bir operasyon geçirdiği dosyadan anlaşılmaktadır.

. Adli Tıp Kurumu tarafından düzenlenen sağlık raporunun sonuçları aşağıdaki şekildedir:

"Hastaya kırk beş günlük iş göremezlik raporu verilmesine yol açacak nitelikteki çökme kırığı nedeniyle yaşam bulguları hakkında bir değerlendirme yapılmıştır. Hastanın, 18.12.2000 - 20.12.2000 tarihleri arasında gözaltında bulunduğu dönem ile ilgili olarak herhangi bir darp ve yara izine rastlanılmamıştır."

2. Soruşturma

. Öncelikle 10 Aralık tarihli olayın ardından sabah saat 3.30 sularında bir polis ekibi delil toplamak amacıyla olay yerine ulaşmıştır. Öte yandan polis ekibi, Ö.T., S.C. ve başvuranın ellerinde incelemelerde bulunmuştur. Diğer yandan polisler, olay yerinde toplanan delil unsurlarını tespit eden bir kroki düzenlemişlerdir.

. İki bilirkişi raporu, farklı tarihlerde, dosyaya eklenmiştir. İlk raporda, üç şarjörde olduğu gibi olay yerinde bulunan Star markalı ve 9 mm çapındaki tabancalardan birinde incelenebilecek parmak izlerinin bulunmadığı tespit edilmektedir. İkinci rapor, Ö.T., S.C. ve başvuranın ellerinde yapılan incelemelerle ilgili olarak, barut kalıntılarının bulunmadığını kabul etmektedir; öte yandan raporda ateş eden kişinin eldiven kullandığında bu tür izlerin bulunmasının mümkün olmadığı belirtilmektedir.

. Yine 10 Aralık 2000 tarihinde, Ö.T.'nin bedeninin üzerinde bir otopsi yapılmıştır. Otoposi raporunda, maktülün başında bir bedeninde iki mermi giriş ve çıkış deliğinin bulunduğu tespit edilmektedir. Raporda, ölümün uzun mesafeden ateş açılması sonucu ve bunun etkisinden kaynaklanan bir beyin kanaması meydana geldiği sonuca varılmaktadır.

. Polis, 19 Aralık 2000 tarihinde, başvuranın ifadesini almıştır. Başvuran, silahlı yasadışı örgüt MLKP'ye (**Marksist Leninist Komünist Parti**) üye olduğunu ve söz konusu örgütün birçok faaliyetlerine katıldığını kabul ederek aşağıda belirtilen olayları dile getirmiştir.

– Olay günü, başvuranın arkadaşları ve polisler arasında silahlı bir çatışma meydana gelmiştir. Başvuran olay sırasında sahip olduğu CZ markalı ve 9 mm çapında bir tabancayla polislerin kendilerine ateş açması sonucu havaya ateş etmiştir.

. Başvuran, 20 Aralık 2000 tarihinde, Cumhuriyet savcısı tarafından ifadesi alınmıştır. Başvuran, polisler verdiği ifadeyi kısmen onaylamıştır. Başvuranın verdiği ifade şu şekilde özetlenebilir:

– Polisler ve diğer üç sanık arasında silahlı bir çatışma meydana gelmiştir. Başvuran sahip olduğu CZ markalı ve 9 mm çapında bir tabancayla polislerin kendilerine ateş açması sonucu havaya ateş etmiştir. Daha sonra başvuran polis arabasına zorla bindirildiği sırada polisler tarafından başından tekmelenmiştir.

. İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi Hâkimi, aynı tarihte, başvuranın ifadesini almış ve tutuklanmasına karar vermiştir. Başvuran, daha önceki ifadesini tekrar etmiştir.

. Cumhuriyet savcısı, 2001 yılında, olaya karışan polislerin yani A.M., N.D. ve O.K.’nın 3 Ocak, S.K. ve M.Y’nin 10 Ocak, Seyfettin K.’nin 12 Ocak, C.D. ve G.K.’nin 15 Ocak, Sabri K.’nin 21 Ocak, K.K.’nin 26 Ocak, Hüseyin Y.’nin 21 Şubat ve N.O’nun 8 Ekim tarihinde ifadesini almıştır.

Bütün polisler, olay tutanağını onaylamışlardır (yukarıda 7. paragraf). Öte yandan Hüseyin Y. bir defa havaya ateş açtığını ve K.K., C.K., A.M., M.Y., Seyfettin K. ve N.D.’nin açılan ateşe karşılık verdiklerini beyan etmiştir.

Polislerin, başvuranın yakalanmasından sonra maruz kaldığını iddia ettiği kötü muamele hakkında ifadelerinin alınmadığı dosyadan anlaşılmaktadır.

B. Polisler Hakkında Açılan Ceza Davası

. Beyoğlu Cumhuriyet savcısı, 24 Kasım 2001 tarihli bir iddianameyle, bir kişinin ölümüne sebep olmaktan ve silahlı çatışma sırasında diğer iki kişiyi yaralamaktan yukarıda belirtilen on üç polis memuru hakkında ceza davası açmıştır. Özellikle Cumhuriyet savcısı, yaraların, ilgili raporda belirtilen yaralar arasında mukayese yapmaksızın açılan ateş sonucu meydana geldiğinin söz konusu olduğunu gözlemlemiştir. Cumhuriyet savcısı, polislerin Ceza Kanununun 49, 448 ve 463. maddeleri gereğince mahkûm edilmelerini talep etmiştir.

. Bilirkişi raporu, 10 Nisan 2002 tarihinde, dosyaya eklenmiştir. Bu raporda, daha önce dosyaya eklenen raporların sonuçları onaylanmaktadır (yukarıda 12. paragraf).

- . Üç tanığın, 27 Nisan 2004 tarihli duruşma sırasında, ifadeleri alınmıştır. Tanıklar, olaya karışmadıklarını belirtmişlerdir.
- . Tanık D.U.'nın 11 Kasım 2004 tarihli duruşma sırasında, ifadesi alınmıştır. Tanık D.U. silahlı çatışmaya şahit olmadığını dile getirmiştir.
- . Ağır Ceza Mahkemesi önündeki dava sırasında olay yerinde polis tarafından çekilen ses ve görüntü kaydını içeren bir cd-rom ve videokaset üzerinde sunulan bilirkişi raporu dosyaya eklenmiştir. Bu kayıtların olayları aydınlatabilecek herhangi bir ek unsur taşımadığı anlaşılmaktadır.
- 2007 yılında düzenlenen ve Ö.T.'nin giysilerinin incelenmesi hakkındaki bir diğer bilirkişi raporu da dosyaya eklenmiştir. Raporda, kesin mesafenin ortaya çıkarılmasının mümkün olmadığı ancak ateşin bitişik mesafeden açılmadığı anlaşılmaktadır.
- . Başvuran, 11 Kasım 2004, 14 Şubat ile 24 Mayıs 2005 ve 25 Aralık 2007 tarihlerinde, kendisinin de hazır bulunduğu olay yerinde olayların yeniden kurgulanması işleminin yapılmasını talep etmiştir. Savcı, olaydan itibaren geçen süre dikkate alınarak bu tür bir kurgunun yararlı olamayacağı gerekçesiyle bu talebe karşı çıkmıştır. Yerel mahkeme, 25 Aralık 2007 tarihli duruşma sırasında bu talebi reddetmiştir.
- . Öte yandan, belirtilmeyen bir tarihte, istinabe yolu ile başvuranın Kandıra Asliye Ceza Mahkemesi tarafından ifadesinin alındığı dosyadan anlaşılmaktadır. Başvuran, soruşturma sırasında polise, Savcılığa ve hâkime verdiği ifadeleri tekrar dile getirerek 10 Aralık 2000 tarihli olayda silah kullanmadığını iddia etmiştir. Diğer yandan başvuran bunun yanı sıra itirafların ettirilmesi amacıyla işkenceye tabi tutulduğunu dile getirmiştir.
- . Ağır Ceza Mahkemesi, 2001 ve 2012 tarihleri arasında, 35 duruşma düzenlemiştir. Duruşmaların bazıları, özellikle sanık A.M.'nin dinlenmesi için avukatların ve sanıkların bulunmaması nedeniyle başka bir tarihe ertelenmiştir. Söz konusu sanık, ancak 29 Mart 2010 tarihli duruşmada dinlenebilmiştir.

. Başvuran, 7 Şubat 2012 tarihinde, ceza davasına müdahil taraf olarak katılma talebinde bulunmuş ve bu talebi kabul edilmiştir.

. Ağır Ceza Mahkemesi, 24 Mayıs 2012 tarihli bir kararla Ceza Muhakemesi Kanununun 223. maddesinin 3. fıkrasının b) bendi uyarınca meşru müdafaa olduğunu değerlendirerek her türlü cezai sorumluluktan polisleri muaf tutmuştur. Ağır Ceza Mahkemesi gerekçelerini şu şekilde sunmuştur:

- olay günü polislerin görevlerini yerine getirmek için olay yerinde bulundukları sırada militanlar tarafından kendilerine karşı ilk kez ateş açıldığını; dolayısıyla polis memurları tarafından O.T.’nin hayatını kaybetmesine yol açan silah kullanımının iç hukuk bakımından meşru olduğunu;

– Yıldız’ın yasadışı bir örgütün üyesi olduğunu, kendisinin olay sırasında polislere direndiğini ve yaralarının ilgililer tarafından meşru olarak kullanılan şiddetten kaynaklandığı dosyadaki bütün delil unsurlarından anlaşıldığını; bu sonucun soruşturmanın tespitlerine özellikle olay yeri krokisine, dosyaya eklenen tutanaklara, mağdurların ve sanıkların ifadelerine ve bilirkişiler tarafından düzenlenen raporlara dayandığını belirtmiştir.

. Başvuran, 29 Mayıs 2012 tarihinde, temyiz talebinde bulunmuştur. Özellikle başvuranın iddiaları şu şekildedir: öncelikle başvuran merminin isabet etmesi sonucu başından yaralanmış; ardından polisler başını tekmelemişlerdir.

. Yargıtay, 13 Kasım 2013 tarihinde, Ağır Ceza Mahkemesi tarafından olaylar hakkında yapılan tespitleri ve hukuki değerlendirmeyi onaylamış, ancak kararın resen düzeltilmesine dair hüküm vermiştir. Ağır Ceza Mahkemesi, bu tür bir düzeltmenin ihtilaf konusu kararın bozulmasını gerektirmediğini belirterek, sanıkların beraatine karar vermiştir.

C. Açılan Diğer Davalar

. İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi nezdindeki Savcılığın, 11 Ocak 2001 tarihinde, başvuran hakkında yasadışı örgüte yani MLKP'ye üye olma suçundan ceza davası açtığı dosyadan anlaşılmaktadır.

. Başvuran, 21 Eylül 2001 tarihinde, Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından ifadesi alınmıştır. Başvuran, verdiği ifadede soruşturma sırasında polise, Savcılığa ve hâkime verdiği ifadeyi tekrar etmiştir. Başvuran, itiraf ettirilmesi amacıyla işkenceye tabii tutulduğunu dile getirerek, 10 Aralık 2000 tarihli olay sırasında silah kullanmadığını belirtmiştir.

. Başvuran, 7 Nisan 2004 tarihinde, Devletin bütünlüğünü bozma ilkesinden suçlu olduğuna karar verilmiştir. Bu karar, 14 Nisan 2005 tarihinde, Yargıtay tarafından onanmıştır.

HUKUKÎ DEĞERLERDİRME

I. KABUL EDİLEBİLİRLİK HAKKINDA

. Başvuran, Sözleşme'nin 3. maddesini ileri sürerek, yakalanması sırasında maruz kaldığı kötü muamelelerden şikâyet etmektedir. Başvuran şu şekilde dile getirmiştir:

- başvuran başından hafifçe yaralanmasına rağmen, polislerin kendisine yaşamını tehlikeye atacak derecede aşırı ateş açtıklarını;
- polislerin kendisini yakalandıktan sonra tekmelediklerini;

Öte yandan başvuran bu konuda yürütülen soruşturmanın Sözleşme'nin 3 ve 13. maddelerinin usuli gerekliliklerini yerine getirmediğini iddia etmektedir.

Özellikle başvuran şu şekilde şikâyet etmektedir:

- tanık ifadelerinin alınmaması;
- olay yeri incelemesinin yapılmaması;
- polislere karşı açılan dava süresi

Sonuç olarak başvuran, polisler hakkında açılan ceza davası süresinin Sözleşme'nin 6. maddesinin 1. fıkrasında öngörülen makul süreyi aşmadığı kanaatindedir.

A. Sözleşme'nin 6 ve 13. Maddelerine İlişkin Şikâyetler Hakkında

. Mahkeme, başvuranın yakalandığı sırada maruz kaldığı kötü muamelelerle ilgili olarak iddiaları hakkında yürütülen soruşturmanın etkin olmamasından ve Sözleşme'nin 3, 6 ve 13. maddelerini ileri sürerek polisler hakkında açılan dava süresinden şikâyet ettiğini gözlemlemektedir. Bununla birlikte Mahkeme, birbirini izleyen ceza davası ve polisler hakkındaki davaya ilişkin yürütülen soruşturmanın etkinlik ve ivedilik gerekliliklerinin Sözleşme'nin 3. maddesinde öngörülen usuli yükümlülüklerinin bir parçası olduğunu kaydetmektedir.

Öte yandan Mahkeme, başvuranın davaya müdahil taraf olarak katılmasına rağmen cezai adli makamlar önünde ne zararının kesin olarak karşılanması ne de tutar olarak tazminata ilişkin hiçbir şekilde bir talepte bulunmadığını gözlemlemektedir. Başka bir deyişle, ilgili tamamen keyfi amaçla davaya müdahil taraf olarak katılmaktadır. Dolayısıyla, başvuranın ihtilaf konusu ceza davasına müdahil taraf olarak katılması, Sözleşme'nin 6. maddesinin uygulama alanına girmemektedir. Dolayısıyla başvurunun bu kısmı, Sözleşme'nin 35. maddesinin 3. ve 4. fıkraları gereğince konu bakımından *ratione materiae* Sözleşme ile uyumlu olmadığından kabul edilemez olduğuna karar verilmiştir (bk. özellikle *Perez/Fransa* [BD], No. 47287/99, §§ 74-75, AİHM 2004-I, bk. öte yandan *Öztürk/Türkiye* (kabul edilebilirlik hakkında karar), No. 34644/07, § 30, 2 Ekim 2012).

. Diğer yandan Mahkeme, başvuranın şikâyetlerini yalnızca Sözleşme'nin 3. maddesi alanında inceleyecektir (yukarıda 53. paragraf).

B. Sözleşme'nin 3. Maddesine İlişkin Şikâyet Hakkında

1. Mahkeme İçtüzüğü'nün 47. Maddesi Hakkında

. Hükümet, başvuranın özet iletmeksizin başvuru formunda yirmi beş sayfa olarak olayları ve şikâyetleri sunduğunu iddia ederek Mahkeme içtüzüğünün 47. maddesi ve mahkemeye başvurulmasına ilişkin pratik yönergenin 11. paragrafı bakımından Mahkeme’ye başvuru yolunun doğru yapılmadığını ileri sürmektedir.

. Mahkeme, mevcut davaya başlandığı sırada yürürlükte olan içtüzüğün 47. maddesi uyarınca başvuru formunun özellikle olayların bildirisinin içermesi, Sözleşme’nin iddia edilen ihlal veya ihlallerin ve ilgili iddiaların sunulması gerektiğini hatırlatmaktadır.

. Somut olayda Mahkeme, başvuranın başvuru formunda olayları açıkça anlattığını ve şikâyet ettiği Sözleşme’nin ihlallerini kesin bir şekilde belirttiğini kaydetmektedir. Dolayısıyla Mahkeme, başvuranın şikâyetlerinin içtüzüğün 47. maddesinin 1. fıkrasına riayet edilerek sunulduğu kanaatindedir. Mahkeme, Hükümet tarafından ileri sürülen pratik yönerge hükmü ile ilgili olarak, Sözleşme’nin 35. maddesi anlamında hiçbir şekilde kabul edilebilirlik kriteri oluşturmadığının altını çizmektedir. Dolayısıyla Hükümetin, mevcut başvurunun yalnızca çok uzun yazıldığı gerekçesiyle reddedilmesini talep etmesi mümkün değildir.

Dolayısıyla Mahkeme, İçtüzüğün 47. maddesine ilişkin Hükümetin itirazlarını reddetmektedir (bk. aynı anlamda, *Ömer Yüksel/Türkiye* (kabul edilebilirlik hakkında karar) No. 49756/09, 1Ekim 2013).

2. İç Hukuk Yollarının Tüketilmesi Hakkında

a. Tarafların İddiaları

. Hükümet, iç hukuk yollarının tüketilmediğini ileri sürmektedir. Hükümet, 17 Eylül ve 7 Kasım 2013 tarihlerinde kabul edilen iki kararda Türk Anayasa Mahkemesinin etkin bir ceza soruşturması yürütmemesi ve sırasıyla somut iki koşulda caydırıcı bir soruşturma yürütülmemesi nedeniyle yaşama hakkının usuli yönden ihlal edildiği ve davacılara manevi tazminat olarak belirli bir tutar ödenmesi sonucuna vardığını savunmaktadır.

Özellikle Anayasa Mahkemesi, görevlerini kötüye kullanarak kişilerin hayatını tehlikeye attıkları iddia edilen polis memurları hakkında verilen takipsizlik kararının, Anayasanın 17. maddesinde öngörülen yaşama hakkına ihlalini teşkil ettiğini değerlendirmiştir. Anayasa Mahkemesi, davacıların şikâyetlerinin esas yönü ile ilgili olarak, Devletin sorumluluğunun belirlenmesine imkân veren yerel davaların yetkili mahkemeler önünde derdest olduğunu değerlendirerek bu şikâyetin kabul edilemez olduğuna karar vermiştir. Hükümet, Anayasa Mahkemesi kararının ardından Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısının soruşturmaları başlattığını belirtmektedir.

. Hükümet için, *Hasan Uzun/Türkiye* ((kabul edilebilirlik hakkında karar), No. 10755/13, 30 Nisan 2013) kararında Mahkeme'nin tespitlerini dikkate alarak, başvuranın Anayasa Mahkemesi önünde bireysel başvuruda bulunması gerekmektedir. Hâlbuki Anayasa Mahkemesi tarafından sunulan bilgilerden başvuranın hiçbir şekilde bu Mahkeme önünde başvuruda bulunmadığı anlaşılmaktadır.

. Başvuran, bu iddiayı kabul etmemekte ve başvurusunu yaptığı tarihte uygun ve aynı zamanda erişilebilir iç hukuk yollarını tükettiğini savunmaktadır.

b. Mahkeme'nin Değerlendirmesi

. Mahkeme, iç hukuk yollarının tüketilmesinin, genellikle Mahkeme önünde başvurunun yapıldığı tarihte değerlendirildiğini hatırlatmaktadır. Mahkeme'nin yineleyerek ifade ettiği şekliyle bu kural her somut durumda özel koşullarla haklı gösterilebilen istisnalara tabi olacaktır (*Baumann/Fransa*, No. 33592/96, § 47, 22 Mayıs 2001). Özellikle Mahkeme, yargılamanın aşırı uzunluğu konulu başvurularla ilgili olarak bazı üye devletler hakkında yürütülen davalarda yukarıda belirtilen genel ilkeden uzaklaştığını hatırlatmaktadır (*Fakhretdinov ve diğerleri/Rusya* (kabul edilebilirlik hakkında karar), No. 26716/09, 67576/09 ve 7698/10, 23

Eylül 2010 ve *Taron/Almanya* (kabul edilebilirlik hakkında karar), No. 53126/07, 29 Mayıs 2012). Mahkeme, mülkiyet hakkına bağlı sorunları gündeme getiren Türkiye aleyhindeki bazı davalarda da aynı şekilde yapmıştır (*İçyer/Türkiye* (kabul edilebilirlik hakkında karar), No. 18888/02, §§ 73-87, 12 Ocak 2006, *Altunay/Türkiye* (kabul edilebilirlik hakkında karar), No. 42936/07, 17 Nisan 2012 ve *Arioğlu ve diğerleri/Türkiye* (kabul edilebilirlik hakkında karar), No. 11166/05, 6 Kasım 2012).

. Mahkeme, Türk Anayasa Mahkemesine bireysel başvurunun 23 Eylül 2012 tarihinde yürürlüğe giren Anayasa değişikliğinin ardından Türk hukuk sisteminde başlatıldığını kaydetmektedir. Anayasanın yeni 148. maddesinin 3. fıkrası, Anayasa, Sözleşme ve Protokollerince güvence altına alınan hak ve özgürlüklerinin ihlal edildiği kanısına varan bireyler tarafından yapılan başvuruları, olağan başvuru yollarını tüketmelerinin ardından incelenmek üzere bu mahkemenin yetkisine sunar.

. Mahkeme, tapu sicil kaydının düzeltilmesine ilişkin yargılamadaki iddia edilen hakkaniyetsizlikle ilgili olarak yukarıda belirtilen *Hasan Uzun/Türkiye*, §§ 25-27 davası çerçevesinde yeni başvuru yolunu önceden incelemiş olduğunu hatırlatmaktadır. Öncelikle Mahkeme, yerel davanın 25 Eylül 2012 tarihinde sona erdiğini tespit ettikten sonra yani bu yeni başvuru yolunun açılmasından sonra Anayasa Mahkemesi önünde bu yeni bireysel başvuru yolunun ana yönlerinin incelenmesi sonucunda başvuran Uzun'un Strasburg'da başvurusunu yapmadan önce kullanması gerektiği sonucuna varmıştır.

. Bununla birlikte Mahkeme, mevcut başvurunun 8 Ocak 2010 tarihinde yani yeni başvuru yolunun açılmasından önce ve asıl olaydan yaklaşık dokuz yıl sonra yapılması nedeniyle yukarıda belirtilen başvuran Uzun'un davasından ayrı düştüğünü gözlemlemektedir. Başvuranın Mahkeme'ye başvurduğunda başvuranın yaralarından sorumlu tutulan iddia edilen polisler hakkında açılan davanın mahkemeler önünde derdest olduğu doğrudur. Bununla birlikte başvuranın Mahkeme önünde başvurusunu

sunmadan önce sekiz yıla aşkın bir süre beklediğini göz ardı etmemek gerekir. Dolayısıyla Mahkeme, somut olayda tüketilmesi gereken iç hukuk yollarının Mahkeme önünde başvurunun yapıldığı tarihte değerlendirildiği konusunda genel kurala aykırı davranıldığını kanıtlayan özel koşulların bulunmadığı sonucuna varmıştır. Dolayısıyla Mahkeme, başvuran Yıldız'ın Sözleşme'nin 2 ve 3. maddelerini hedef alan şikâyetinin Anayasa Mahkemesine sunma yükümlülüğüne itiraz etmesine gerek olmadığı kanaatindedir (bk. aynı anlamda, *Cvetković/Sırbistan*, No. 17271/04, § 41, 10 Haziran 2008, *A.ve B./Monténégro*, No. 37571/05, § 62, 5 Mart 2013 ve *Maširević/Sırbistan*, No. 30671/08, § 42, 11 Şubat 2014). Dolayısıyla Hükümet tarafından ileri sürülen bu itiraz ele alınamaz.

. Mahkeme, başvuranın şikâyetlerinin Sözleşme'nin 35. maddesinin 3. fıkrasının a) bendi anlamda açıkça dayanaktan yoksun olmadığını tespit etmektedir. Öte yandan Mahkeme, şikâyetlerin diğer kabul edilemezlik gerekçesiyle örtüşmediğini tespit ederek kabul edilebilir olduğuna karar vermiştir.

II. SÖZLEŞME'NİN 3. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ HAKKINDA

. Başvuran, Sözleşme'nin 3. maddesinin ihlal edildiğini iddia etmektedir. Söz konusu madde aşağıdaki gibidir:

“Hiç kimse işkenceye, insanlık dışı ya da onur kırıcı cezâ veya işlemlere tâbi tutulamaz.”

. Hükümet, bu iddiayı kabul etmemektedir.

A. Başvuranın Başında Teşhis Edilen Yaraların Kaynağı Hakkında

. Öncelikle Mahkeme, başvuranın yakalandığında 10 Aralık 2000 tarihinde düzenlenen sağlık raporuna göre başında birçok yara izi yani “sağ parietal

bölgede 2 ve 3 santimetrelik dikili üç kesik ve oksipital bölgede 2 santimetrelik dikili üç kesik” bulunduğunu gözlemlemektedir. Öte yandan nörolojik muayenede ilgilinin başında sağ temporoparietal bölgede çökme kırığı teşhis edilmiştir. Bununla birlikte, bu raporda söz konusu kesiklerin veya lezyonların merminin isabet etmesi sonucu veya başka tür şiddet eylemlerinden kaynaklandığı belirtilmemektedir.

. Hükümet, başvuranın polisle çatıştığı sırada yaralandığı kesinlik kazanmadığını savunmakta, zira söz konusu raporda bu konuda hiçbir bilgi bulunmamaktadır.

. Başvuran, öncelikle polisin ateş açması sonucu başından hafifçe yaralandığını iddia etmektedir. Akabinde, yakalanmasından sonra polis arabasına zorla bindirildiği sırada polisler tarafından başından tekmelendiğini ileri sürmüştür.

. Mahkeme, 24 Kasım 2001 tarihinde, polisler hakkında ceza davası açıldığında Cumhuriyet savcısı tarafından ilgili raporlarda belirtilen farklı yaralar arasında ayırım yapılmaksızın söz konusu yaraların merminin isabet etmesi sonucu kaynaklandığının tespit edildiğini gözlemlemektedir (yukarıda belirtilen 18. paragraf). Dava sırasında, 10 Aralık 2000 tarihli raporda tespit edilen yaraların kaynağının belirlenmesi amacıyla hiçbir tıbbi bilirkişi raporu düzenlenmemiştir. Ağır Ceza Mahkemesi, 14 Mayıs 2012 tarihli kararında yasadışı örgüt üyesi olan başvuran Yıldız’ın olay sırasında polise direndiği ve ilgililerin başvuranın yaralanmasına neden olan meşru güç kullandıkları dosyadaki bütün delil unsurlarından anlaşıldığını değerlendirmiştir. Bununla birlikte bu kararda, söz konusu yaraların kaynağı hakkında daha fazla bilgi bulunmamaktadır (yukarıda 27. paragraf).

. Mahkeme, elde ettiği dosyadaki bütün delil unsurlarını dikkate alarak bu konuda tarafların iddiaları uyarınca Sözleşme’nin 3. maddesinin alanı hakkında yaraların kaynağının incelenmesi gerektiğinin uygun olacağı kanaatindedir. Nitekim başvuranın başında mevcut bulunan bazı yaraların özellikle kesiklerin merminin isabet etmesi sonucu kaynaklanabileceği

anlaşılsa bile dava dosyasında bu tür hipotezin onaylanması veya çürütülmesi mümkün değildir. Her halükarda, başvuranın yaşam bulguları hakkında bir değerlendirme yapıldığı ve kendisinde en ciddi yara olan çökme kırığının merminin isabet etmesi sonucu meydana gelen bir yara olduğu iddia edilmemektedir. Bu bağlamda Mahkeme, *İlhan/Türkiye* davasında ([BD], No. 22277/93, § 76, AİHM 2000-VII) başvuran İlhan'ın beyin hasarına maruz kalması ve bu hasarın potansiyel olarak ölümcül olabileceği konusunda iki sağlık raporunun düzenlenmesi nedeniyle davayı Sözleşme'nin 3. maddesi alanı üzerinde incelemeye karar verdiğini hatırlatmaktadır. Özellikle Mahkeme, “hemen hemen her durumda bir kişinin polisler veya askerler tarafından saldırıya veya hakarete uğradığında bu şikâyetlerin Sözleşme'nin 3. maddesi açısından incelenmesi gerektiğini” değerlendirmiştir (*Camekan/Türkiye*, No. 54241/08, § 50, 28 Ocak 2014 ile karşılaştırınız).

B. Sözleşme'nin 3. Maddesinin Esas Yönü Hakkında

. Hükümet, başvuranın polislerle çatıştığı sırada yaralandığının kesinlik kazanmadığını savunmaktadır. Hükümet, Taksim Hastanesi tarafından 10 Aralık 2000 tarihli sağlık raporunda söz konusu yaraların merminin isabet etmesi veya başka bir tür şiddet eylemleri sonucu kaynaklanıp kaynaklanmadığının belirtilmediğinin altını çizmektedir. Dolayısıyla Hükümet, başvuranın başındaki yaraların sebebini polisler yüklemeye konusunu kesin bir şekilde belirtmenin mümkün olmadığını savunmaktadır. Dolayısıyla Hükümete göre, Sözleşme'nin 3. maddesinin ihlal edildiği sonucuna varılamaz.

. Başvuran, bu iddiayı kabul etmemektedir.

. Mahkeme, delil unsurlarının değerlendirilmesi için “her türlü makul şüpheden uzakta” delil kıstasını ele aldığını hatırlatmaktadır (*El-Masri/Makedonya Eski Yugoslavya Cumhuriyeti* [BD], No. 39630/09, § 151, AİHM 2012). Mahkeme'nin yerleşik içtihadına göre, böylesi bir delil,

yeterince ciddi, kesin ve bir biriyle uyumlu bir takım ipuçlarından veya aksi ispat edilemeyen karinelere yola çıkılarak elde edilebilmektedir. Öte yandan bir sonuca ulaşılması için gerekli mahkûmiyet derecesi özellikle ve bu bağlamda ispat yükünün dağılımının öz olarak olayların özelliklerine, ileri sürülen iddianın niteliğine ve söz konusu Anayasal hukuka bağlıdır. Diğer yandan Mahkeme, Sözleşmecî Devletin temel hakları ihlal ettiği konusundaki tespitin taşıdığı önemi dikkate almaktadır (*Géorgie/Rusya (I)* [BD], No. 13255/07, § 94, 3 Haziran 2014).

. Öncelikle Mahkeme, 10 Aralık 2000 tarihinde düzenlenen sağlık raporunda tespit edilen yaraların öneminin, bu yaraların başvuranın ileri sürdüğü şekliyle polis tarafından meydana gelmiş ise Sözleşme'nin 3. maddesinin uygulama alanına girmek için yeterince önemli olduğu değerlendirilmesine imkân verdiği tespit etmektedir (*Tomaszewscy/Polonya*, No. 8933/05, § 98, 15 Nisan 2014). Davalı Devletin, Sözleşme'nin 3. maddesi bakımından bu yaralardan sorumlu tutulup tutulamayacağı konusunun incelenmesi kalmaktadır.

. Mahkeme, başvuranın yaralarının nedeni ile ilgili olarak, başvuranın başındaki yaranın sebebini polisler'e yüklemeye konusunu kesin bir şekilde sonuca varılmasının mümkün olmadığına dair Hükümetin iddiasını kabul etmemektedir. Bu iddia, Taksim Hastanesi tarafından düzenlenen 10 Aralık 2000 tarihli sağlık raporu konusunda yaraların nedeni hakkında belirsiz kalmasına dayanmaktadır. Hâlbuki başvuranın yakalandığı sırada polisler'e karşı direndiği gerekçesiyle kendisine karşı şiddet uygulandığı yakalama tutanağından anlaşılmaktadır (yukarıda 7. paragraf). Akabinde Ağır Ceza Mahkemesi, 24 Mayıs 2012 tarihli kararla, başvuranın yaralarının kendisinin yakalandığı sırada polisler'e karşı direnmesinden ve uygulanan meşru güçten kaynaklandığını kabul etmiştir (yukarıda 27. paragraf). Bu yaraların kaynağının belirsiz olması nedeniyle, kendi içinde başvuranın yakalandığı sırada yaralanmasının kaynağı olarak polislerin davranışlarının gösterilmesi değerlendirilebilir olduğu anlamına gelmektedir. Öte yandan

Mahkeme önünde yürütülen dava sırasında Hükümet tarafından hiçbir açıklama yapılmamıştır.

. Mahkeme, Sözleşme'nin 3. maddesinin güç kullanımını belirli koşullarda,örneğin bir kişinin yakalandığında direnmesi, kaçma teşebbüsünde bulunması, yaralanmaya yol açması veya zarara uğratması durumlarında yasaklama getirmediğini hatırlatmaktadır. Öte yandan Mahkeme, bir kişi özgürlüğünden yoksun bırakıldığında veya daha genel olarak güvenlik güçleri tarafından, örneğin yakalandığı sırada kendisine ve davranışına bağlı olarak haksız yere aşırı fiziksel güç kullanılmasının ilke olarak Sözleşme'nin 3. maddesi ile güvence altına alınan hak ihlali olduğunu hatırlatmaktadır (*Birgean/Romanya*, No. 3626/10, § 76, 14 Ocak 2014). Dolayısıyla, davanın mevcut koşullarında, şiddete başvurmanın gerekli ve orantılı olduğunu gösteren uygun delilleri sağlamak Hükümete aittir (*Grămadă/Romanya*, No. 14974/09, § 65, 11 Şubat 2014). Bir kişiye yapılan muamelenin yetkililer tarafından desteklenmesi yükümlülüğü somut olayda olduğu şekliyle, dahası yaşam bulguları hakkında bir değerlendirme yapıldığında getirilmektedir.

. Söz konusu yaralar, sağ parietal bölgede 2 ve 3 santimetrelik dikili üç kesik, oksipital bölgede 2 santimetrelik dikili üç kesik ve sağ temporoparietal bölgede çökme kırığı şeklindedir.

. Mahkeme, başvuranın yaralarının önemi ile ilgili olarak, Sözleşme'nin 2. maddesinin esas yönden ihlal edilmediği sonuca varması nedeniyle somut olayın *Camekan* (yukarıda, § 50) davasından ayrı olduğunu gözlemlemektedir. Nitekim başvuran *Camekan* merminin isabet etmesi sonucu kulağından yaralanmış ancak yaşam bulguları hakkında bir değerlendirme yapılmamıştır.

Mahkeme, mevcut davada başvuranda bulunan çökme kırığının çok önem arz ettiğini, öyle ki yaşam bulgusu hakkında bir değerlendirme yapıldığı ve kırk beş günlük iş göremezlik raporu düzenlendiğini tespit etmektedir. Mahkeme'nin yukarıda bulunan 58. paragrafta belirttiği şekliyle, Hükümet

polis tarafından kullanılan güç nedeniyle başvuranda oluşan yaraların sebebi için hiçbir açıklamada bulunmamıştır. Nitekim Mahkeme, Hükümetin polis tarafından açılan ateş sonucu çökme kırığının meydana geldiği konusunda hiçbir bir şekilde ne bunu kanıtladığını ne de savunduğunu hatırlatmaktadır (yukarıda 53. paragraf). Üstelik bu tür bir sonuç, başvuranın yaralarının polisler tarafından kullanılan güç nedeniyle kaynağının bulunduğunu değerlendiren Ağır Ceza Mahkemesi kararından (yukarıda 27. paragraf) anlaşılamaz. Diğer yandan Hükümet, çökme kırığının meşru olarak güç kullanılmasından kaynaklandığı ve bu gücün başvuranın davranışına orantılı olduğu sonucuna varılmasına imkân veren delil sunmamıştır. Bu bağlamda Mahkeme, söz konusu polislerin başvuranın yakalanmasından sonra maruz kaldığını iddia ettiği kötü muameleler hakkında sorgulanmadıklarını hatırlatmaktadır (yukarıda 17. paragraf). Nitekim Mahkeme, polis tarafından güç kullanılmasının somut olayda mutlak gerekli olduğunu ve dolayısıyla Hükümetin başvuranda oluşan yaraların bulunmasına rağmen Sözleşme'nin 3. maddesi anlamında bu güç kullanımını haklı kılan ikna edici bir şekilde kanıt sunmadığını tespit etmektedir. Mahkeme, yukarıdaki paragraflarda yer alan tespitleri dikkate alarak taraflarca sunulan sağlık belgelerinin eksik niteliğini göz önünde bulundurup başvuranın başında teşhis edilen diğer yaraların incelenmesine gerek olmadığı kanaatindedir.

. Dolayısıyla, esas yönünden Sözleşme'nin 3. maddesi ihlal edilmiştir.

C. Sözleşme'nin 3. Maddesinin Usuli Yönü Hakkında

. Mahkeme, mevcut davada İstanbul Emniyetinin olaydan hemen sonra bir soruşturma açıldığını ve olay yerinde delil araçlarının korunması için birçok tedbir alındığını kaydetmektedir. Dolayısıyla maddi deliller toplanmış, krokiler düzenlenmiş ve sanıkların ellerinde incelemeler yapılmıştır. Öte yandan olaya karışan polisler hakkında açılan ceza davası polislerin salıverilmesi ile düşürülmüştür.

. Bununla birlikte Mahkeme, soruşturmanın ve akabinde yürütülen ceza davasının başvuranın yaralarının asıl nedenlerinin belirlenmesine imkân veremediğini res'en gözlemlemektedir. Mahkeme için böylesi bir yaranın yani çökme kırığının mevcut bulunması, yaranın olası nedenlerinin belirlenmesi amacıyla sarf ettikleri çabaları yoğunlaştırarak görevlileri soruşturmada teşvik etmesi gerekirdi. Hâlbuki Hükümet, olaydan hemen sonra alınan soruşturma tedbirlerinin haricinde bu bağlamda ek soruşturma tedbirleri örneğin tam bir tıbbi inceleme yapılmasına karar verilip verilmediği konusunda herhangi belge sunmamıştır.

. Öte yandan başvuran, ulusal makamların olay yerinde olayların yeniden kurgulanması işlemini yürütmemelerinden şikâyet etmektedir. Diğer yandan başvuran polisler hakkında açılan ceza davasının 24 Kasım 2001 tarihinde başlaması ve Ağır Ceza Mahkemesinin 24 Mayıs 2012 tarihinde yani sanık A.M.'nin ifadesinin alınması amacıyla birçok erteleme kararına hükmedildiği olaylardan on bir buçuk yıl sonra karar vermesi nedeniyle ne ivedi ne de yeterince hızlı yürütüldüğü kanaatindedir.

. Mahkeme, olayların kurgulanması işleminin yürütülmemesi ile ilgili olarak yukarıda belirtilen *Camekan* (§ 53) davasında özellikle davanın temel olaylarının ortaya çıkarılması için ulusal makamları ciddi bir şekilde engelleyen olayların yeniden kurgulanması işleminin yürütülmemesi nedeniyle elde ettiği dosyadaki belgelerin ikna edici olmadığını dikkate alarak benzer bir şikâyeti reddettiğinin altını çizmektedir. Mahkeme, bu sonuca ulaşmak için, özellikle olayların gidişatı ile ilgili olarak tarafların yorumlarının kesinlikle karşıt olmadığını ve olayların yeniden kurgulanması işleminin yürütülmesi talebinin çok geç yapıldığını dikkate almıştır. Halihazırda Mahkeme, bu konuda ulaştığı sonuçlardan uzaklaşmak için herhangi bir bilgiye sahip değildir.

. Mahkeme, polisler hakkında açılan davanın ivediliği hakkında başvuranın iddiası ile ilgili olarak, öncelikle soruşturmanın akabinde başlatılan davanın

aşırı uzun olduğunu gözlemlemektedir. Yargıtay, olaylardan yaklaşık on iki yıl on bir ay sonra kararını vermiştir.

Bu bağlamda Mahkeme, 24 Kasım 2001 tarihinde, yani suç duyurusu yapıldıktan bir yıl sonra İstanbul Savcılığının polisler hakkında ceza davası açtığını gözlemlemektedir. Ağır Ceza Mahkemesi, ilk derece mahkemesi önündeki dava ile ilgili olarak, 35 duruşma yani ortalama yılda üç duruşma düzenlemesi nedeniyle özellikle etkin olmadığını tespit etmektedir. Öte yandan Mahkeme, birçok duruşmanın özellikle sanıklardan biri olan A.M.’nin ifadesinin alınması için sanıkların avukatlarının olmaması nedeniyle başka bir tarihe ertelendiğini kaydetmektedir. İlgili, 29 Mart 2010 tarihli duruşma sırasında yani yaklaşık dokuz buçuk yıl sonra ifadesi alınabilinmiştir.

Diğer yandan Mahkeme, Hükümetin başvuranın iddia edilen bir gecikmeye yol açtığını savunmadığını gözlemlemektedir.S

. Sonuç olarak Mahkeme, yerel mahkemeler önünde davanın yürütülmesinde çok önemli bir gecikme yapılmasını dikkate alarak Türk makamlarının yeterince ivedikle ve makul bir özenle hareket etmedikleri kanaatindedir.

. Dolayısıyla, bu bağlamda Sözleşme’nin 3. maddesinde öngörülen usuli yükümlülük ihlal edilmiştir.

III. SÖZLEŞME’NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI HAKKINDA

. Sözleşme’nin 41. maddesi uyarınca,

“Eğer Mahkeme bu Sözleşme ve Protokollerinin ihlal edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmecî Tarafın iç hukuku bu ihlalin sonuçlarını ancak kısmen ortadan kaldırıabiliyorsa, Mahkeme, gerektiği takdirde, zarar gören taraf lehine adil bir tazmin verilmesine hükmeder.”

. Başvuran, maruz kaldığı manevi zarar için 100.000 avro (EUR) talep etmektedir. Öte yandan başvuran, Mahkeme önünde açılan masraf ve giderler için 1.550 avro talep etmektedir. Başvuranın avukatı, masraflar için ayrıntılı hesap dökümünü ve İstanbul Barosunun ücret tarifesi baremini Mahkeme'ye sunmuştur.

. Hükümet, bu talepleri kabul etmemektedir.

. Mahkeme, hakkaniyetle karar vererek başvurana manevi tazminat olarak 19.500 avro ödenmesinin uygun olacağı kanaatindedir. Öte yandan Mahkeme, içtihadına göre başvuranın Mahkeme önünde yaptığı masraf ve giderlerinin doğruluğunu, gerekliliğini ve oranlarının makul niteliğini ispatladığı takdirde, bu masraflar başvurana iade edilebilindiğini hatırlatmaktadır. Somut olayda Mahkeme, elde ettiği bütün belgeleri ve içtihadını dikkate alarak, başvuranın talep ettiği bütün tutarın yani 1.550 avronun ödenmesinin uygun olacağına karar vermiştir.

. Sonuç olarak Mahkeme, gecikme faizi olarak, Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal kredi faizlerine uyguladığı faiz oranına üç puan eklenerek elde edilecek oranı uygulamanın uygun olduğuna karar vermiştir.

BU GEREKÇELERLE, MAHKEME, OYBİRLİĞİYLE

1. Başvurunun, Sözleşme'nin 3. maddesine ilişkin şikâyetlerle ilgili olan kısmının kabul edilebilir diğer şikâyetlerin ise kabul edilemez olduğuna;

2. Esas yönden Sözleşme'nin 3. maddesinin ihlal edildiğine;

3. Usul yönden Sözleşme'nin 3. maddesinin ihlal edildiğine;

4.

a) Davalı Devletin, kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içerisinde, ödeme tarihinde geçerli olan döviz kuru üzerinden Türk lirasına çevrilmek üzere, aşağıdaki miktarları başvurana ödemekle yükümlü olduğuna;

i) manevi tazminat olarak başvurana ödenmesi gereken her türlü vergi tutarı hariç olmak üzere 19.550 avro (ondokuzbinbeşyüz avro);

ii) masraf ve giderler için başvurana, ödenmesi gereken her türlü vergi tutarı hariç olmak üzere 1.550 avro (binbeşyüzelli avro) ödenmesine;

b) Söz konusu miktarlara, belirtilen sürenin bittiği tarihten itibaren ödemenin yapıldığı tarihe kadar Avrupa Merkez Bankası'nın o dönem için geçerli olan faiz oranının üç puan fazlasına eşit oranda basit faiz uygulanmasına;

5. Adil tazmine ilişkin diğer taleplerin reddedilmesine karar vermiştir.

İşbu karar Fransızca dilinde tanzim edilmiş; İçtüzüğün 77. maddesinin 2. ve 3. fıkraları uyarınca, 17 Mart 2015 tarihinde yazılı olarak tebliğ edilmiştir.

Stanley Naismith András

Sajó

Yazı İşleri Müdürü Başkan